

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **DIOS TRADING, spol. s r.o.**, se sídlem v Modřicích, Husova 593, zastoupeným Mgr. Danielem Hrbáčem, advokátem, se sídlem AK v Brně, Mezírka 1, proti žalovanému **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10.9.2008, č.j. 15807/08-1200-702271, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 12.260,- Kč k rukám Mgr. Daniela Hrbáče, advokáta, se sídlem AK v Brně, Mezírka 1, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10.9.2008, č.j. 15807/08-1200-702271, a rozhodnutí Finančního úřadu Brno-venkov ze dne 2.4.2007, č.j.

98893/07/293512/8995, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalovaný současně zavázán k povinnosti nahradit žalobci náklady tohoto soudního řízení. Napadená rozhodnutí označil za nezákonná. Uvedl, že žalobce je obchodní společností, která se zabývá velkoobchodním prodejem alkoholických a nealkoholických nápojů. V červenci 2004 byl osloven společností TIRUS s.r.o., která mu nabídla dodávky nápojů za cenu o 10% nižší, než je běžná prodejní cena v obchodním řetězci MAKRO. Tato nabídka byla pro žalobce zajímavá a v období od července až září 2004 nakoupil od této společnosti v několika případech zboží. Dodávka probíhala tak, že žalobce provedl u obchodního zástupce společnosti TIRUS s.r.o. telefonickou objednávku zboží. Zboží bylo žalobci následně vydáno ze skladu obchodního řetězce MAKRO a uhrazeno v hotovosti obchodnímu zástupci společnosti TIRUS s.r.o. oproti předání řádného daňového dokladu. Následně byly orgány činnými v trestním řízení zjištěny, že skupina osob v zastoupení společnosti TIRUS s.r.o. a jejím jménem prodávala třetím osobám v České republice zboží, stran kterého uplatnily odpočet DPH, když toto zboží deklarovaly vůči svému dodavateli společnosti MAKRO C&C jako zboží, které opustilo území České republiky. Tato skupina vystupovala jménem různých společností, jejichž jménem zboží zakoupila ve velkoobchodě společnosti MAKRO C&C, papírově deklarovala vývoz zboží mimo území České republiky, uplatnila nárok na vrácení DPH a přitom zboží jménem společnosti TIRUS s.r.o., případně jiných společností prodala třetím osobám na území ČR. Jednou z těchto třetích osob byla i společnost žalobce. Po prošetření výše popsaných aktivit byla státním zastupitelstvím dne 8.3.2006 ke Krajskému soudu v Brně podána obžaloba na V. G., nar. X, a na R. V., nar. X, kdy tato věc byla vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 4/2006 a oba obžalovaní byli pravomocně odsouzeni. V tomto trestním spise byl podrobně popsán způsob fungování těchto obchodů. Žalobce nakoupil od společnosti TIRUS s.r.o. zboží ve 4 případech, kdy kupní cena zboží mu byla vyúčtována těmito daňovými doklady: PF 2572/04 DUZP 26.7.2004 – ZD 338.982,80 Kč – DPH 19% 64.405,70 Kč, PF 2660/04 DUZP 2.8.2004 – ZD 350.300,50 Kč – DPH 19% 65.557,10 Kč, PF 2842/04 DUZP 16.8.2004 – ZD 344.204,20 Kč – DPH 19% 65.398,80 Kč a PF 3377/04 DUZP 21.9.2004 – ZD 344.005,88 Kč – DPH 19% 65.361,12 Kč. Zboží vyúčtované těmito daňovými doklady bylo žalobci řádně dodáno, žalobcem byla uhrazena jeho kupní cena a následně bylo zboží prodáno koncovým odběratelům žalobce. Žalobce uplatnil pořizovací cenu zboží jako výdaj s vlivem na základ daně a prodejní cenu jako příjem s vlivem na základ daně. Nezákonnost napadených správních rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že podle rozhodnutí správce daně 1. stupně bylo hlavním důvodem pro závěr o neoprávněném snížení základu daně neprokázání nákupu zboží od společnosti TIRUS s.r.o. a podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného neprokázání prodeje zboží třetím osobám. Žalobce namítl, že každé rozhodnutí se opírá o zcela jiné právní hodnocení provedeného dokazování, což způsobuje jejich nepřezkoumatelnost, neboť argumentace žalovaného nenavazuje na argumentaci správce daně 1. stupně, ale zavádí nové hodnocení zjištěných skutečností a s doposud uplatněnými námitkami a důkazy se vypořádává zcela minimálně. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného se ve svém závěru o tom, že žalobce neprokázal prodej zboží od společnosti TIRUS s.r.o. třetím osobám nezakládá na zjištěném skutkovém stavu věci a pomíjí skutečnosti zachycené v kontrolních protokolech správce daně 1. stupně pořizených v průběhu

finanční kontroly. Současně žalobce namítl, že správce daně 1. stupně, stejně jako žalovaný, ve svých rozhodnutích odkázali na účet 132 – zboží přijaté na sklad, ze kterého vyplývá, že předmětné zboží bylo naskladněno. Pro účely žalobce je tato operace na účtu 132 bez vlivu na příjmy, respektive výnosy. Jestliže při použití metody skladů „A“ vstupuje naskladněné zboží do výnosů, respektive příjmů žalobce až po prodej a vyskladnění, dopouští se jak správce daně 1. stupně, tak žalovaný logického rozporu, když snižují příjmy o zboží, o kterém tvrdí, že nebylo prodáno. Dále žalobce namítl, že správce daně 1. stupně a žalovaný neprovedli dokazování v dostatečném rozsahu pro zjištění podstatných okolností finanční kontroly. Žalobce v daňovém řízení navrhoval celou řadu dalších důkazů, kterými chtěl skutečnost nabytí zboží od společnosti TIRUS s.r.o. prokázat. Zejména navrhoval výslech jednatele společnosti TIRUS s.r.o. pana F. S., dále navrhoval připojení trestního spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 1 T 4/2006, ve kterém byl podrobně popsán způsob nakládání se zbožím odsouzenými osobami prodávaným jménem společnosti TIRUS s.r.o. Bez provedení těchto důkazů není možno prokázat, zda osoby vystupující jménem společnosti TIRUS s.r.o. byly skutečně zmocněny jednatelem společnosti za tuto jednat či nikoli. Žalobce k tomu podotkl, že není v obchodní praxi obvyklé pořizovat si kopie zmocnění či smluv obchodních zástupců jiného podnikatelského subjektu. Tyto důkazy však správce daně 1. stupně provést jako nadbytečné odmítl, ostatní důkazy byly ze strany žalované bagatelizovány a označeny za nedostačující k prokázání skutečnosti, že předmětné zboží bylo skutečně dodáno společností TIRUS s.r.o. Žalobce proto považuje rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí, které nemá oporu ve spisovém materiálu a provedené dokazování považuje za nedostačující. Dále žalobce namítl, že žalovaný v daňovém řízení zcela nesprávně rozložil důkazní břemeno žalobce a důkazní břemeno správce daně, kdy požadoval po žalobci prokázání skutečností, které jsou nad rámec dokazovací povinnosti daňového subjektu v daňovém řízení. Důkazní povinnost byla zcela přenesena na žalobce, kdy po něm bylo požadováno prokázání skutečností, které nemůže doklady ze svého účetnictví prokázat. Žalobce uzavřel, že správci daně 1. stupně předložil důkazy potřebné k posouzení, zda předmětné zboží prodal třetím osobám či nikoli. Stalo se tak zejména tím, že správci daně 1. stupně předložil úplné faktury žalobce a skladové karty zásob. Současně k žalobě předložil druhopisy dokladů o prodeji předmětného zboží. V návaznosti na výše uvedené uzavřel, že žalobou napadená rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelná.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě k úvodní žalobní námitce žalobce uvedl, že ji považuje za neodůvodněnou a účelovou. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání je zřejmé, že žalovaný po konstatování průběhu daňového řízení a zhodnocení získaných důkazů na straně 7 tučným písmem uvádí závěr shodný s obsahem „Zprávy o výsledku daňové kontroly“ č. 156002/06/293391/7855 projednané dne 26.3.2007. V následující části odůvodnění na stranách č. 7 až 17 pak žalovaný podává své vyjádření k jednotlivým námitkám žalobce obsaženým v odvolání, přičemž vychází z důkazů získaných v průběhu daňového řízení. Obsah vyjádření k jednotlivým námitkám je přirozeně vymezen obsahem námitky, jak byla žalobcem formulována a není od něj tedy možno požadovat, aby text vyjádření k jednotlivé námitce obsahoval konečný závěr po

zhodnocení všech důkazů. Vyjádření k jednotlivým námitkám v souhrnu směřují k závěru uvedenému na str. 7 rozhodnutí a není je možno chápat samostatně bez vzájemné souvislosti. Rovněž další žalobní námitku označil žalovaný za velmi nekonkrétní, povšechnou a zcela zřejmě neodpovídající skutečnosti. Ve „Zprávě o výsledku daňové kontroly“ č. 156002/06/293391/7855 na straně 8 uvádí správce daně 1. stupně výzvy č.j. 203029/06293931/7855 ze dne 22.9.2006 a č.j. 254464/06/293931/7855 ze dne 15.12.2006, jimiž žalobce vyzýval k předložení vydaných faktur včetně dodacích listů vztahujících se k prodeji zboží zakoupeného od společnosti TIRUS s.r.o., zaúčtování na účet č. 504 v návaznosti na prodej a předložení inventárních karet tohoto zboží za období od 1.7.2004 do 31.12.2004, neboť mu byly inventární karty předloženy pouze za období 3.Q. 2004. Požadované doklady žalobce nepředložil ani po telefonické urgenci. Z uvedeného je patrné, že správce daně 1. stupně požadoval předložení dokladů, které byl žalobce povinen vést na základě zvláštního právního předpisu a byl si vědom, že je ke kontrole nepředložil, neboť by na výzvy nepochybně sdělil, že již byly ke kontrole předloženy s odkazem na příslušný zápis v protokolu o ústním jednání. Shodně je uvedené popsáno na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaného. Ačkoli jsou tedy žalobci konkrétně známy výhrady finančních orgánů k předloženým dokladům a mohl s těmito výhradami polemizovat, uchyluje se pouze ke všeobecnému a zjevně nepravdivému tvrzení o údajné komplexnosti předaných dokladů. Stejně tak následnou žalobní námitku označil žalovaný za nedůvodnou a zdůraznil, že pokud žalobce částky za nákup zboží od společnosti TIRUS s.r.o. zaúčtoval jako výdaj na dosažení, zajištění a udržení příjmu, pak podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), byl toto povinen i dokázat. V daňovém řízení bylo ale prokázáno, že žalobce uvedené zboží od společnosti TIRUS s.r.o. nenakoupil, jak dokládal formálně správnými daňovými doklady a přes výzvy nedoložil vazby mezi náklady (účet 504) a výnosy (účet 604). Z tohoto důvodu finanční orgány částku údajně vynaloženou na nákup od společnosti TIRUS s.r.o. nepokládají za výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a dodávají ji daní z příjmů. K námitkám týkajícím se nedostatečného dokazování a nesprávně rozložené důkazní povinnosti žalovaný zdůraznil, že ani s těmito nesouhlasí. Jediným důkazem o převzetí zboží od společnosti TIRUS s.r.o. mimo formálně správných dokladů má být svědecká výpověď obchodního nákupčího P. Š.. V ní uvedl, že jednatel společnosti TIRUS s.r.o. se prokazoval výpisem z obchodního rejstříku a svým obchodním průkazem na jméno, které si nepamatuje. K neprovedení výslechu jednatele společnosti TIRUS s.r.o. pana F. S. žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí, z něhož vyplývá, že ani zařazením jeho osoby do celostátního pátrání Policie ČR se nepodařilo zjistit místo pobytu. Žalobce tedy není schopen konkrétními důkazy doložit, že by dostal povinností uloženým ustanovením § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“). Pokud jde o dodatečné předkládání druhopisů dokladů k žalobě, toto je irelevantní, neboť finanční orgány vycházely při hodnocení důkazů ze stavu zjištěného daňovou kontrolou. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako bezpředmětnou zamítl.

V následné replice žalobce zejména zdůraznil, že navrhl řadu dalších důkazů k prokázání svých tvrzení. Žalovaný vzal například za prokázané, že předmětné zboží

nepocházelo z prodejny MAKRO C&C, přestože žalobce navrhl důkaz uváděným trestním spisem, ze kterého vyplývá kdo v ten konkrétní den zboží v této prodejně zakoupil a komu je prodal, jakož i prodejní cena předmětného zboží. Proto i například závěr žalovaného o tom, že cena nemohla být taková jakou společnost TIRUS s.r.o. účtovala, nemá oporu v žádném dokazování, když jednoznačný důkaz směřující k těmto zjištěním byl žalobcem nabídnut. Setrval na svém názoru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vplynuly následující ve věci relevantní skutečnosti.

Z obsahu zprávy správce daně 1. stupně o výsledku daňové kontroly ze dne 26.3.2007, č.j. 156002/06/293931/7855, je podstatné, že zástupce žalobce mj. navrhoval ve věci provést důkaz trestním spisem Krajského soudu v Brně sp. zn. 1 T 4/2006. S tímto důkazním návrhem se správce daně 1. stupně vypořádal toliko konstatováním, že cílem daňové kontroly nebylo zjistit původ a povahu zboží, ale účelem bylo zjistit, zda zboží bylo dodáno společností TIRUS s.r.o. daňovému subjektu ve dnech uvedených na předmětných fakturách. Na základě provedeného dokazování pak došel k závěru, že dle zjištěných skutečností nemohlo dojít k naplnění obchodního vztahu, resp. obchodních transakcí mezi společnostmi TIRUS s.r.o. a daňovým subjektem. Uzavřel, že náklady ve výši 1.377.493,55 Kč zaúčtované v roce 2004 na účtu č. 504.000 prodané zboží na sklad, nejsou náklady vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů a za strany daňového subjektu došlo k porušení ustanovení § 23 odst. 1 a 3 ZDP v návaznosti na ustanovení § 24 odst. 1 ZDP.

Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2004 do 31.12.2004 ze dne 2.4.2007, č.j. 98893/07/293512/8995, dodatečně vyměřil správce daně 1. stupně žalobci k úhradě daň z příjmů právnických osob ve výši 385.840,- Kč.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 10.9.2008, č.j. 15807/08-1200-702271 tak, že odvolání zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména zdůraznil, že: „Na základě provedeného dokazování a zjištění skutečností správcem daně nemohlo dojít k naplnění obchodního vztahu, resp. obchodních transakcí mezi společností TIRUS a Vaší společností, neboť společnost Makro zboží společnosti TIRUS neprodala. Z výše uvedeného vyplývá, že Vaše společnost neunesla důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 ZSDP, neboť neprokázala naplnění citované obchodní transakce a dále neprokázala použití „nakoupeného“ zboží, ve vazbě na zdanitelné příjmy, což § 24 odst. 1 ZDP pro daňovou uznatelnost vynaloženého nákladu předpokládá. Vaše společnost na výzvy k dokazování (č.j. 203029/06/293931/7855 z 22.9.2006 a č.j. 254464/06/293931/7855 z 15.12.2006) nereagovala. Zvýšení základu daně o částku 1.337.494,- Kč provedené správcem daně dle § 23 odst. 3 písm. a) bod 2 ZDP, je oprávněné.“

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Soud považuje za prioritní zabývat se námitkami žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a přenesení důkazního břemene na žalobce, s nimiž se ztotožňuje.

Podle ustanovení § 31 odst. 2 věta první ZSDP (ve znění účinném ke dni rozhodování finančních orgánů) správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

Podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy jakési břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v řízení důkazním, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP je povinností daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, zveřejněný pod č. 130/1996 Sb. a pod č. 33 ve svazku č. 5 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Taková úprava důkazního břemene v daňovém řízení není v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ani s jinými ústavně zaručenými právy a svobodami. Je samozřejmé, že by nebylo spravedlivé a často ani možné požadovat po daňovém subjektu, aby prokazoval všechny skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. V důsledku toho ZSDP v ustanovení § 31 odst. 8 přesouvá část důkazního břemene na správce daně. Podle tohoto ustanovení správce daně prokazuje doručení vlastních písemností daňovému subjektu, existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky anebo právní fikce, existenci skutečností vyvracejících věrohodnost,

průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, a existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí. Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.8.2006, č.j. 2 Afs 210/2005-89, dostupný na www.nssoud.cz.

V daném případě žalobce již v důkazním řízení vedeném správcem daně 1. stupně opakovaně tvrdil, že ke zjištění skutkového stavu věci je relevantní provést důkaz trestním spisem Krajského soudu v Brně sp. zn. 1 T 4/2006, se závěry zprávy o výsledku daňové kontroly od počátku nesouhlasil, zejména namítal, že správce daně 1. stupně neprovedl tento navržený důkaz a tudíž objektivně nezjistil skutkový stav věci – viz např. protokol o ústním jednání ze dne 26.3.2007, č.j. 156006/06/293931/7855. Faktická realizace žalobcem soustavně navrhovaného důkazu, a to podstatným obsahem a zejména meritorními rozhodnutími obsaženými ve výše uvedeném trestním spisu, je ve věci rozhodná ke zjištění pravdivosti a prokázání věrohodnosti tvrzení žalobce ohledně správnosti údajů uvedených v jeho přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2004. Navíc toliko jen z výroku a odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13.9.2006, sp. zn. 1 T 4/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16.11.2006, sp. zn. 6 To 90/2006-1519, lze námitku žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci bez výhrad akceptovat, neboť žalobce byl napadenými rozhodnutími finančních orgánů skutečně zkrácen na svých právech. Je tedy na žalovaném, aby skutečnosti zjištěné z tohoto trestního spisu řádně vyhodnotil s dopadem na skutkový stav věci, který se stane podkladem pro jeho nové rozhodnutí.

V této souvislosti lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2007, č.j. 8 Afs 31/2005-98, dostupný na www.ns.soud.cz, podle něhož: „Daňový řád přitom neurčuje, jakými důkazními prostředky má daňový subjekt splnit svou důkazní povinnost. Nestanoví žádná omezení a podává pouze demonstrativní výčet důkazních prostředků, které nejčastěji přicházejí v daňovém řízení v úvahu. Obecně lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), svědecké výpovědi, znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim, apod. (§ 31 odst. 4 věta první a druhá d. ř.). Správce daně je pak povinen dbát na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 31 odst. 2 d. ř.). Správce daně i odvolací orgán tedy musí v daňovém řízení postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, který nebude důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Nemusí proto přihlížet k důkazním návrhům daňového subjektu, pokud již provedené důkazy poskytují dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci samé. I přes tyto povinnosti správce daně však není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125, www.nssoud.cz). Přitom -

podaří-li se daňovému subjektu tvrzené skutečnosti prokázat a předkládá-li hodnověrné důkazy pro svá tvrzení, avšak správce daně takové důkazy nehodlá přijmout - je na správci daně, aby prokázal, že důkazy subjektem předložené, nejsou sto obstát (§ 31 odst. 8 d. ř.).

Při výběru daní nelze vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, cílem musí být vybrání daně ve správně stanovené výši. Jako důkazní prostředky, jimiž lze doložit skutečnosti rozhodné pro určení daňové povinnosti, mohou sloužit prakticky jakékoliv prostředky vyjma těch, které byly získány v rozporu s právními předpisy. I za situace, kdy skutečným dodavatelem žalobce byl ve čtyřech případech jiný subjekt než uvedený na dokladech, bylo ve smyslu ZSDP nezbytné umožnit daňovému subjektu tyto skutečnosti prokázat, a to v souladu se zásadou materiální pravdy. Ze strany finančních orgánů bylo žalobci přičteno k tíži, že v dané věci neunesl důkazní břemeno, ovšem současně žalobcem navrhovaný důkaz trestním spisem byl finančními orgány odmítnut. Ze strany finančních orgánů tak došlo v chybě ve zjišťování skutkového stavu věci, v následném hodnocení důkazů a v důsledku toho k nesprávné právní kvalifikaci skutkových zjištění.

Vzhledem k tomu, že skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť žalovaný neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, řešení dalších žalobních bodů je za tohoto stavu věci předčasné. Navíc soud nemůže zavazovat žalovaného jak bude po doplnění dokazování skutkový stav věci hodnotit a předvídat jak jej právně posoudí, z tohoto důvodu nebyly shledány předpoklady pro zrušení rozhodnutí správce daně 1. stupně, tj. dodatečného platebního výměru Finančního úřadu Brno-venkov na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2004 do 31.12.2004 ze dne 2.4.2007, č.j. 98893/07/293512/8995.

S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2008, č.j. 15807/08-1200-702271 pro vady řízení bez jednání v souladu se ustanovením § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušit, neboť skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

V dalším řízení je žalovaný v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku. V novém rozhodnutí bude proto dbát, aby věc měla spolehlivou oporu v objektivním zjištění skutkového stavu věci, které se stane rozumným podkladem pro rozhodnutí o právní kvalifikaci předmětné záležitosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, z odměny za zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající

z vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby, a to za tyto úkony právní služby: a) převzetí a příprava zastoupení ze dne 25.9.2008, b) písemné podání soudu ze dne 15.10.2008, c) nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání ve výši $\frac{1}{2}$ ze dne 10.12.2008 (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.1.1998, sp. zn. 6 A 205/95, SJS 531/1999), d) písemné podání soudu ze dne 3.4.2009, dále ze 4 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč a z 20% DPH ve výši 1.710,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se jedná o částku ve výši 12.260,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám Mgr. Daniela Hrbáče, advokáta, se sídlem AK v Brně, Mezírka 1. Ke splnění této povinnosti pak soud stanovil lhůtu 30-ti dnů od právní moci rozsudku, neboť tuto považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 22. července 2010

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu